

Alonso mūžīgā ģimene

Marisa Vidisona

Baznīcas žurnāli
(Stāsts ir balstīts uz patiesiem notikumiem)

„Templis ir svēta vieta, kur mēs tiekam saistīti kopā”
(Bērnu dziesmu grāmata, 99. lpp.).

Lieldienas ir labs laiks, lai domātu par Jēzu un atcerētos Viņa Augšamcelšanos,” māsa Rohasa teica. Viņa turēja paceltu Jēzus attēlu. „Pateicoties Viņam, nomiruši cilvēki var no jauna dzīvot.”

Alonso paskatījās augšup, kad viņa Sākumskolas skolotāja to pateica. *Vai tas nozīmē, ka varu atkal satikt savus vecākus?* Alonso bija izbrīnīts.

Viņa mamma bija nomirusi pirms vairākiem gadiem. Alonso viņu labi neatcerējās, taču viņam patika skatīties viņas fotogrāfijas. Tad nomira arī tētis.

Tagad Alonso dzīvoja ar savu vecmāmiņu. Viņa pēdējā laikā mācīja viņam par savu baznīcu, Pēdējo Dienu Svēto Jēzus Kristus Baznīcu. Viņš tiktu kristīts un konfirmēts nākamgad, kad būtu pietiekami vecs.

Tad māsa Rohasa pacēla fotogrāfiju ar baltu ēku. „Vēl viena brīnišķīga dāvana no Jēzus ir templis. Šis ir viens no templiem šeit, Čīlē.”

Alonso paskatījās uz zelta statuju ēkas augšā. Tā bija skaista! Viņš prātoja, kas notiek ēkas iekšpusē.

„Vai es varu atkal būt ar mammu un tēti?”

„Templis ģimenes tiek saistīts kopā uz mūžīgiem laikiem,” māsa Rohasa teica. „Šajā templī Santjago es tiku saistīta ar saviem vecākiem, kad mēs bijām pievienojušies Baznīcai. Pateicoties tam, ka mēs tikām saistīti, es varu būt ar viņiem pat pēc šīs dzīves.”

To dzirdot, Alonso sajuta satraukumu. „Vai es varu tikt saistīts ar saviem vecākiem?” viņš pajautāja. „Pat ja viņi jau ir miruši?”

Māsa Rohasa pamāja ar galvu. „Jā! Tas ir viens no iemesliem, kāpēc templis ir tik svarīgi. Tie svētī visus ģimenes locekļus, tajā skaitā tos, kas ir miruši.”

Visu atlikušo dienu Alonso turpināja domāt par templiem. Viņš lūdza vecmāmiņai vairāk pastāstīt viņam par tiem. Viņa stāstīja par baltajām drēbēm, ko cilvēki valkā templī, un skaistajām gleznām uz sienām.

„Vislabākais ir tas, ka templis tu vari tikt saistīts ar saviem vecākiem,” vecmāmiņa teica. „Mēs palūgšim diviem cilvēkiem no bīskapijas stāvēt viņu vietā saistīšanas laikā.”

„Vai varam turp doties rīt?” Alonso pavaicāja. „Es gribu būt ar mammu un tēti uz visiem laikiem!”

Vecmāmiņa pasmaidīja. „Es priecājos, ka tu vēlies turp doties,” viņa teica. „Bet tuvākais templis ir Konsepsjonā. Mums nav pietiekami daudz naudas autobusa biļetēm.”

„Es palīdzēšu sakrāt naudu autobusa biļetēm!” Alonso teica.

No tā brīža, kad vien Alonso atrada kādu monētu uz ielas vai kad viņam bija iespēja nopelnīt nedaudz naudas, viņš samaksāja desmito tiesu un pārējo ielika viņu tempļa fondā.

Pēc vairāku mēnešu krāšanas Alonso un vecmāmiņai bija pietiekami naudas, lai dotos uz templi. Viņi lūdza brālim un mātai Silvām doties ar viņiem. Kad pienāca brauciena diena, viņi ar autobusu devās

ilgā braucienā uz Konsepsjonas pilsētu. Saule jau gandrīz rietēja, kad Alonso tālumā pamanīja kaut ko zeltainu.

„Es varu redzēt eņģeli Moroniju!” Alonso teica, rādīdams uz statuju tempļa zilā kupolveida jumta galā.

Viņi pārnakšņoja dzīvoklī, kas atradās blakus templim. No rīta Alonso pirmo reizi iegāja templī. Viņš tur redzēja lielu Jēzus bildi. Viņš un vecmāmiņa apģērbās baltās drēbēs. Viņš jutās laimīgs un mierīgs.

Kad pienāca laiks saistīšanai, Alonso iegāja skaistā istabā ar spoguļiem uz sienām. Tempļa darbinieks parādīja Alonso, vecmāmiņai un Silvu pārim, kā nomesties ceļos apkārt īpašam galdam, ko sauc par altāri. Tas bija pārklāts ar mīkstu audumu.

Brālis un māsa Silvas bija tur Alonso mamma un tēta vietā. Vecmāmiņa bija tur viņa māsas vietā, kura nomira, pirms Alonso bija dzimis.

Aizvēris acis, Alonso iztēlojās visu savu ģimeni esam kopā.

„Es nevaru sagaidīt, kad viņus atkal ieraudzīšu,” Alonso nodomāja. *Es esmu tik pateicīgs, ka ģimenes var būt kopā mūžīgi!* ●

